

Πειραιώς Σεραφεΐμ: Η Παναγία ως μητέρα όλων καθίσταται εγγυήτρια της δικής μας οριστικής απελευθέρωσης από τον θάνατο

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

«Η Παναγία, ως μητέρα της Ζωής, είναι η πρώτη που δέχεται τα πλήρη αποτελέσματα της σωτηρίας, που ο Χριστός κομίζει στο ανθρώπινο γένος. Η Ζωή κατανικά τον θάνατο, στο πρόσωπο της Παναγίας, η οποία ως μητέρα όλων μας, καθίσταται εγγυήτρια της δικής μας οριστικής απελευθέρωσης από τον θάνατο».

Αυτά τόνισε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφεΐμ** στην Εγκύκλιό του για την εορτή Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

«Ευχόμεθα η Κυρία Θεοτόκος και οι Άγιοι Απόστολοι να εδραιώσουν μέσα στις

ψυχές σας την βεβαιότητα της νίκης του Θεανθρώπου επί του θανάτου και την ελπίδα της αιωνίου ζωής, έτσι ώστε να πορεύεστε και κατά τον παρόντα βίο με αρετή και σωφροσύνη, με ευαισθησία και αγαθότητα, με φως και χαρά», ευχήθηκε.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 2025
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΦΩΛΗΡΟΥ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΕΝΤΗ
ΚΚ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΟΝ ΛΑΟΝ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ

* * * * *

*Απόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε,
Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα,
καὶ σύ, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.*

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Στὰ ὦτα, στὰ χεῖλη καὶ στὴ ψυχὴ μας ἔχει σταθεῖ, ὅλες αὐτὲς τίς ἡμέρες τοῦ Αὐγούστου ποὺ προηγήθηκαν, τοῦτος ὁ ὕμνος, τοῦτο τὸ κάλεσμα τῆς Κυρίας Θεοτόκου πρὸς τοὺς Αποστόλους, τούτη ἡ προσευχὴ τῆς Θεομήτορος πρὸς τὸν Υἱὸ καὶ Θεὸ Της. Κάλεσμα στοὺς Αποστόλους γιὰ νὰ κηδεύσουν τὸ ἄσπιλο σῶμα Της. Προσευχὴ πρὸς τὸν Υἱὸ Της γιὰ νὰ παραλάβει τὴν ἁμωμο ψυχὴ Της.

Κι ὁ Χριστὸς θὰ ὑπακούσει τὸ λόγο τῆς Μητρὸς Του καὶ θὰ κατέλθει στὴ Γεθσημανῇ, ὥστε στὰ χέρια Του νὰ κρατήσῃ τὴν παναγία ψυχὴ Της. Κι οἱ Απόστολοι θὰ καταφτάσουν θαυματουργικὰ ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης γιὰ νὰ πράξουν τὰ πρέποντα πρὸς τὸ σεπτὸ σκῆνωμά Της.

Τὸ συγκινητικὸ τοῦτο ἐξαποστειλᾶριο, ὅπως καὶ σύνολη ἡ ὕμνογραφία τῶν ἡμερῶν φανερῶνει τὸν ἰσχυρὸ δεσμὸ μεταξὺ τοῦ προσώπου τῆς Παναγίας μὲ τὸ χορὸ τῶν Ἀγίων Αποστόλων. Ἡ σχέση αὕτη εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ μας. Ἡ

Παναγία τοποθετείται στο μέσο της πρώτης Εκκλησίας, ανάμεσα στους μαθητές του Χριστού. Ἡ ταπεινὴ Μαριάμ εἶναι ἐκείνη πού ἐν σιωπῇ μαρτυρεῖ τίς λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου τῆς θείας Οἰκονομίας, τίς ὁποῖες κανεῖς ἄλλος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γνωρίζῃ. Παραδίδει στους Ἀποστόλους, κι ἐκεῖνοι μὲ τὴ σειρά τους σὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησία, τὰ περὶ τῆς Γεννήσεώς Της, τὰ περὶ τῆς Εἰσόδου Της στοῦ Ναοῦ, τὰ περὶ τῆς ἐγκαταβιώσεώς Της στὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, τὰ περὶ τῆς μνηστείας Της μετὰ τοῦ Ἰωσήφ, τὰ περὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τὰ περὶ τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου, τὰ περὶ τῆς Ὑπαπαντῆς, τὰ περὶ τῆς φυγῆς στὴν Αἴγυπτο, τὰ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς στὴν Γαλιλαία, τὰ περὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ δωδεκαετοῦς Ἰησοῦ στοῦ Ναοῦ τῶν Ἱεροσολύμων, τὰ περὶ τοῦ Γάμου ἐν Κανᾷ. Κατὰ τὰ τρία ἔτη πού ὁ σωτήρας Χριστὸς ἔδρασε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἡ Παναγία ἀκολουθεῖ τὸν Ἀγαπημένο Της Υἱὸ χωρὶς θόρυβο, χωρὶς νὰ ἀφήνῃ στίγμα, χωρὶς νὰ διεκδικεῖ ρόλο. Θὰ τὴν συναντήσουμε ξανὰ κάτω ἀπὸ τὸ Σταυρό, στὸν ἔσχατο πόνο. Κι ἔπειτα θὰ ἀκούσουμε τὸ ὄνομά Της μεταξὺ τῶν μυροφόρων γυναικῶν πού θὰ σταθοῦν ἐνώπιον τοῦ κενοῦ μνημείου. Ἡ Παναγία εἶναι ἐκείνη πού τελικὰ θὰ μυσταγωγῇ τοὺς Ἀποστόλους στοῦ σωτήριου Πάθους καὶ στὴν Ἁγία Ἀνάσταση τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Της.

Ἡ εἰκονογραφικὴ Παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν κεντρικὴ θέση τῆς Παναγίας καὶ σὲ δύο ἀκόμα γεγόνота τῆς ἱερᾶς ἱστορίας πού ἀκολουθοῦν τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ: στὴν Ἀνάληψη καὶ στὴν Πεντηκοστή. Κατὰ τὴν ἀπεικόνιση τῆς Ἀναλήψεως ὁ ἀγιογράφος θὰ τοποθετήσῃ στοῦ κέντρου τῆς παραστάσεως τὴν Θεοτόκο, νὰ ἀποχαιρετᾷ τὸν Υἱὸ Της σὲ στάση δεήσεως. Πλαισιώνεται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι μὲ θαυμασμό ἀνυψώνουν κι ἐκεῖνοι τὰ βλέμματα καὶ τὰ χέρια τους πρὸς τὸν οὐρανό. Κατὰ τὴν ἀπεικόνιση τῆς

Πεντηκοστής συχνά ὁ ἁγιογράφος θὰ ἀπεικονίσαι καὶ τὴ μορφὴ τῆς Παναγίας μεταξὺ τῶν μαθητῶν, οἱ ὅποιοι λαμβάνουν τὴ Χάρη καὶ τὸ Φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ κατήλθε σὲ αὐτοὺς ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν. Ἡ Ανάληψη καὶ ἡ Πεντηκοστή ὁλοκληροῦν τὴν ἀποστολὴ τοῦ Λυτρωτοῦ στὸν κόσμον καὶ εἶναι φυσικὸ ἢ ταπεινὴ Μαριὰμ νὰ εἶναι ἐκεῖ παρούσα, σημεῖο ἀναφορᾶς γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ἀφοῦ ἐζήσε τὰ πρῶτα καὶ τὰ ἔσχατα τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἰδιαιτέρο ἐνδιαφέρον ἔχει κατὰ τὴν σημερινὴ ἡμέρα τὸ πρῶτο τροπάριον τῆς Λιτῆς γιὰτὶ φανερώνει τὴ σημασίαν τῆς παρουσίας τῶν Ἀποστόλων στὴ Γεθσημανή. Ὁ ὕμνος μεταξὺ ἄλλων λέει: Ἐπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς Αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὔσαν ἐπ' Αὐτῇ μυστήριον, ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης Αὐτὸν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Ἐπρεπε, μᾶς ἐξηγεῖ ὁ ὕμνος, οἱ Ἀπόστολοι νὰ ἐποπτεύσουν τὸ μυστήριον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὥστε νὰ μὴν ἔχουν δεῖ μόνον τὴν Ανάληψη τοῦ Σωτῆρος ἀλλὰ νὰ εἶναι καὶ μάρτυρες τῆς μεταθέσεως τῆς Παναγίας εἰς τὸν οὐρανόν. Στὸ τροπάριον διακρίνουμε μία ἀναλογία μεταξὺ τῶν γεγονότων τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὴν ἀναλογία τῶν δύο περιστατικῶν ποὺ ὁ ὕμνος ὑπονοεῖ, θὰ πρέπει νὰ ἀναλογιστοῦμε τὸ περιεχόμενον τῆς σημερινῆς Ἑορτῆς. Ἡ Μαριὰμ ὡς ἄνθρωπος ἀληθινός, παρόλο ποὺ μὲ τὸ βίον Της καὶ μὲ τὴν ἐπισκίαση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μὲ τὴν κυοφορίαν τοῦ Θεανθρώπου κατέστη ἄσπιλος καὶ ἀμόλυντος καὶ εἶναι ἀειπαρθενὸς πρὸ τοῦ τόκου, κατὰ τὸν τόκον καὶ μετὰ τὸν τόκον, πέθανε ἀληθινὰ, ἀκολουθώντας τὸν πικρὸ δρόμον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ποὺ γνώρισε τὸ θάνατον μετὰ τὴν πτώση.

Ὅμως τὸν θάνατον τὸν νίκησε καὶ τὸν πάτησε ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σαρκώθηκε ἀπὸ Ἐκείνη γιὰ νὰ ἀπελευθερώσει κάθε ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ Ἄδη. Ὁ Χριστὸς κατανίκησε τὸν θάνατο μὲ τὴν Ἀνάστασή Του, ἡ ὁποία ἀναγγέλλει τὴν κοινὴ ἀνάσταση τῶν ἀνθρώπων, πού θὰ συντελεστεῖ στὰ ἔσχατα. Ὅμως, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν οἱ πιστοὶ γιὰ τὴν πραγμάτωση τῆς ὑπόσχεσης, ὁ Θεάνθρωπος ἀνασταίνει τὴν μητέρα Του πρὶν ἀπὸ τὴ δεύτερη ἔλευσή Του. Τὸ σῶμα τῆς Παναγίας δὲν μένει στὸ μνημεῖο πού οἱ Μαθητὲς τὸ ἀπόθεσαν, ἀλλὰ ἐνώνεται μὲ τὴν Ἁγία ψυχὴ Της.

Ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, στὸ ἔργο του «Συναξαριστὴς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ», μᾶς παραδίδει τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐκφράζεται ἀπὸ τοὺς Πατέρες, λέγοντας: Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος, μετὰ τὴν ἐν τῷ τάφῳ τριήμερον αὐτῆς Κοίμησιν, ὄχι μόνον μετέστη, ἀλλὰ καὶ ἀνέστη ἀπὸ τοῦ τάφου, καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἦτοι ἐνώθη καὶ πάλιν ἡ ὁλόφωτος αὐτῆς ψυχὴ μετὰ τοῦ θεοδόχου αὐτῆς σώματος, καὶ οὕτως ἀνέστη ἀπὸ τοῦ τάφου. Καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασίν της, εὐθὺς ἀνελήφθη σύσσωμος εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, μᾶλλον δὲ καὶ ὑπὲρ τοὺς Οὐρανοὺς.

Τούτῃ τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν ἐορτάζομεν σήμερον. Ἡ Παναγία, ὡς μητέρα τῆς Ζωῆς, εἶναι ἡ πρώτη πού δέχεται τὰ πλήρη ἀποτελέσματα τῆς σωτηρίας, πού ὁ Χριστὸς κομίζει στὸ ἀνθρώπινο γένος. Ἡ Ζωὴ κατανικᾷ τὸν θάνατο, στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία ὡς μητέρα ὅλων μας, καθίσταται ἐγγυήτρια τῆς δικῆς μας ὀριστικῆς ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὸν θάνατο.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο καὶ τελευταῖο μυστήριον τὸ ὁποῖο βιώνει ἡ Θεοτόκος, ὅπως ἀναφέρει ὁ ὕμνος. Εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς, τὸ μυστήριον τῆς ἀνάστασης, τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας.

Κι οἱ Ἀπόστολοι, πού ὑπακούοντας τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ πορεύτηκαν σέ ὅλα τὰ ἔθνη γιά νά κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας, συνάσσονται τώρα στή Γεθσημανή γιά νά γίνουν μάρτυρες τῶν ὅσων ὁ Θεός ἐπιφυλάσσει σέ ἐκείνους πού θά πιστέψουν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι τίποτα λιγότερο ἀπὸ τὴν ἀτελεύτητο ζωή.

Παιδιά μου ἀγαπημένα,

Εὐχόμεθα ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι νά ἐδραιώσουν μέσα στὶς ψυχές σας τὴν βεβαιότητα τῆς νίκης τοῦ Θεανθρώπου ἐπὶ τοῦ θανάτου καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἔτσι ὥστε νά πορεύεστε καὶ κατὰ τὸν παρόντα βίο μὲ ἀρετὴ καὶ σωφροσύνη, μὲ εὐαισθησία καὶ ἀγαθότητα, μὲ φῶς καὶ χαρά.

Χρόνια πολλὰ καὶ Παναγιοσκέπαστα!

**Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ**

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ